

Skuteční

PEAKY BLINDERS

Carl
Chinn

 P R E S S

Skuteční Peaky Blinders

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Carl Chinn
Skuteční Peaky Blinders – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SKUTEČNÍ PEAKY BLINDERS

Skuteční Peaky Blinders

Historie proslulých gangů z Birminghamu

Carl Chinn

 PRESS

OBSAH

Poděkování	9
Úvod	13
Kapitola I. Éra před peaky blinders: gangy sloggerů	23
Kapitola II. Město, jemuž vládli peaky blinders	61
Kapitola III. Konec vlády peaky blinders	100
Kapitola IV. Ilegální bookmakeři a vendeta	136
Kapitola V. Skuteční vůdci gangů dvacátých let	169
Doslov	207
Doporučená literatura	213
Poznámky	215

Profesor Carl Chinn, MBE, Ph.D, historik sociálních dějin, spisovatel, přednášející a učitel. Je vnukem a synem ilegálních bookmakerů ze Sparkbrooku (dnes část jihovýchodního Birminghamu, pozn. redakce), sám jako bookmaker pracoval až do roku 1984. Rodinu jeho matky zase tvořili tovární dělníci z Astonu (taktéž součást Birminghamu, pozn. redakce). Chinnova díla jsou výrazně ovlivněna dělnickými kořeny rodiny a životem mezi birminghamskými řadovkami – a vynesla mu celonárodní popularitu. Je hluboce přesvědčen, že historie musí být demokratizována, protože k ní přispěl každý jednotlivec, a má tak k ní co říct. *Skuteční Peaky Blinders* je autorovou třiatřicátou knihou.

Skutečné gangy z Birminghamu ovládaly život obyvatel birminghamských postranních uliček po generace. Proto je tato kniha věnována právě tvrdě pracující a slušné většině dělnictva. Přestože byly jejich životy prosty okázalosti a pozlátka, jsou to oni, kdo si zaslouží náš obdiv.

PODĚKOVÁNÍ

Narodil jsem se v roce 1956. Když jsem vyrůstal, slychal jsem – stejně jako ostatní obyvatelé Birminghamu mé generace i generací předešlých – historky o gangu zvaném *peaky blinders*. Poprvé jsem se o něm ale zmínil až v roce 1986 ve své disertační práci pojednávající o sousedství ulice Ladypool Road ve Sparkbrooku. V téže práci jsem také poprvé připomněl význam Charlese Haughtona Raftera, náčelníka birminghamské policie, který stojí za koncem *peaky blinders*. Onu práci jsem mohl napsat díky vzpomínkám svých prastrýců Billa Chinna, který se narodil v roce 1892, a Wala Chinna, narozeného v roce 1897. Byli jedni z prvních, s nimiž jsem coby mladý orální historik vedl odborný rozhovor.

V roce 1987 jsem započal výzkum pro svou druhou knihu, která se zabývala sociálními dějinami nelegálního sázení, což je téma významně spjaté s mým původem. Můj dědeček Richard Chinn začínal jako nelegální pouliční bookmaker v roce 1922, zatímco můj tatínek Alfred „Buck“ Chinn už v bookmakerském prostředí vyrůstal a pokračoval v této činnosti až do roku 1961, kdy dohlížel na přesun sázek do legálních sázkových kanceláří. Já jsem v této branži pracoval na částečný úvazek od svých třinácti let a později jsem provozoval rodinné sázkové kanceláře ve Sparkbrooku v letech 1978 až 1984, kdy jsme je definitivně prodali. Tatínek ale u sázek zůstal a stal se prezidentem

birminghamské pobočky Sdružení na ochranu bookmakerů (*Bookmakers' Protection Association*). Právě díky jeho kontaktům jsem měl možnost udělat rozhovor s několika staršími dostihovými bookmaker-y z Londýna. Byl mezi nimi i Simeon Solomon, který v bookmakerském světě používal jméno Sydney Lewis a jenž byl mladším bratrem skutečného Alfieho Solomona, této živoucí předlohy stejnojmenné postavy ze seriálu *Peaky Blinders* (*Gangy z Birminghamu*). Od Simeona Solomona a dalších, s nimiž jsem hovořil, jsem se poprvé dozvěděl o dostihové válce mezi Birminghamským a Sabinioho gangem, k níž došlo v roce 1921.

Jsem nesmírně vděčný všem lidem, kteří se mnou tenkrát sdíleli své příběhy, a také všem dalším, kteří je se mnou sdíleli posléze, protože to oni obohatili tuto knihu svými vzpomínkami. Stejně tak jsem vděčný těm, kteří mi dovolili použít fotografie ze soukromých sbírek. Patří k nim: Brian McDonald, který také velkoryse poskytl své jedinečné znalosti o londýnských ganzích; Juliet Banyardová a její bratr Justin Jones, právnická skutečného Billyho Kimbera a jeho první manželky; Lesley a Robert Straightovi, právnická Edwarda Tuckeyho, člena birminghamského gangu; Tommy Garnham, jehož otec vedl malý gang z Islingtonu, jenž pracoval pro Billyho Kimbera; a Mark Hanson, prasnovec Jessie Edenové, jež byla aktivistkou v rámci dělnického hnutí.

Za poskytnuté fotografie z jejich sbírek děkuji knihovně v Birminghamu, islingtonskému Centru místních dějin a Muzeu policie ve West Midlands, kde pro mě v archivech pátrali dobrovolníci z policejní stanice ve Sparkhillu. Toto muzeum z velké části vděčí za svou existenci neúnavné snaze Davida Crosse, jenž zde ještě donedávna působil. Byl to on, kdo mi ukázal velmi cennou muzejní sbírku fotografií vězňů. Ostatní fotografie pocházejí z archivu Birminghamské knihovny, který vznikl z mé soukromé sbírky.

Kniha takového typu a rozsahu by nemohla vzniknout bez podpory a odborných znalostí vysoce talentovaného týmu, ve skutečnosti dvou

týmů. Z nakladatelství History West Midlands děkuji: doktorce Jenni Butterworthové za podnětné textové úpravy; Johnovi a Averil Maskewovým za úpravu fotografií; Peterovi Bounousovi za získání povolení k použití různých fotografií. Rád bych vzdal mimořádný hold Miku Gibbsovi, řediteli nakladatelství History West Midlands, za jeho nadšení a oddanost dějinám Birminghamu a Black Country a za to, že věří tomu, co dělám. Druhý tým pochází z nakladatelství Bonnier Books UK a za jeho přínos, nadšení a podporu jsem vděčný obzvlášť: Kelly Ellisové, ředitelce nakladatelství populárně naučné literatury pro dospělé; Ellie Carrové, asistentce šéfredaktora; a Liz Marvinové, odborné redaktorce. Díky patří také všem z ostatních oddělení nakladatelství Bonnier Books UK, kteří do knihy přispěli.

A nakonec bych chtěl poděkovat své velké rodině ze Sparkbrook, Astonu a Highgate za všechny ty příběhy, které mi vyprávěli a které mě přivedly k tomu, abych se stal historikem sociálních dějin, a své ženě Kay, která pochází z Dublinu, za její pochopení pro mou vášeň pro historii Birminghamu a městské dělnické třídy, za její postřehy k vyrůstání ve Finglas West a konečně i za její neochvějnou podporu.

ÚVOD

Hned od první scény si seriál *Peaky Blinders – Gangy z Birminghamu*,* který stanice BBC 2 premiérově uvedla v roce 2013, získal ohromené diváky. Tommy Shelby přijíždí na koni do města jako nějaký obávaný psanec z Divokého západu, vyděšené ženy před ním prchají, děti na něj nenápadně zírají ze svých úkrytů a to jediné, co je slyšet, je klapot kopyt jeho plnokrevníka. Až když je ulice prázdná, jezdec zastaví. Není to ale pistolník a scéna nepochází z Divokého západu: jedná se o velmi vlivného muže zapadlých uliček industriálního Birminghamu a děj se odehrává v roce 1919. Má na sobě typický elegantní trojdílný oblek a košili s tuhým límcem bez kravaty. Působí dominantně, a přesto tajemně. Tento pocit umocňuje newsboyka (čepice bekovka), která mu zastíňuje oči.

Po krátkém setkání se dvěma uctivými Číňany, mužem a ženou, Shelby pomalu odjíždí za zvuku ústřední melodie písně „Red Right Hand“ Nicka Cavea a kapely the Bad Seeds. Řinčení, bušení, strašlivá, skoro až hroživá atmosféra a hypnotický bluesový rytmus, to vše podtrženo zlověstným textem, který vypadá, jako by byl napsaný přímo pro Toma Shelbyho: „Je to člověk, je to duch, je to bůh, je to guru.“¹A jak projíždí ponurými ulicemi města, všude kolem je pára,

* S ohledem na lepší srozumitelnost textu budeme dále upřednostňovat původní název seriálu, nikoliv český překlad (pozn. redakce).

z továrních komínů stoupá kouř a už tak temnou atmosféru umocňují plameny šlehající ze slévárny. Zranění váleční veteráni žebrají, další muži popíjejí a sází se, jestli padne panna, nebo orel, a dva policejní důstojníci v uniformě se uctivě dotknou své helmy, aby pozdravili „pana Shelbyho“, jenž pokračuje ulicí, která připomíná noru mezi pochmurnými továrnami.²

Úchvatná úvodní scéna nasadí latku vysoko. Tato gangsterka je natočená úžasně a s filmařským citem. Skvělý koncept jednotlivých scén, zručná režie, vytříbená produkce, zpomalené záběry rvaček, a to vše ještě vylepšují přesvědčivé výkony slavných herců. Příběh Stevena Knighta, který je taky jedním z Brummies (hovorový termín pro obyvatele Birminghamu, pozn. redakce), je však především strhující. Vypráví o obávaném a nebezpečném gangu zvaném Peaky Blinders, který vládne čtvrti Small Heath v Birminghamu bezprostředně po první světové válce. Jméno gangu, budící strach, vzniklo na základě toho, že jeho členové si přišivali na kšilty čepic jednorázové žiletky. Při rvačce pak čepici strhli, zaútočili na oči protivníka a oslepili jej.

Na nelegálních sázkách, jejichž ústředím je hospoda Garrison, vydělávají Peaky Blinders většinu svých peněz. Členové gangu se pohybují kolem rodiny Shelbyových, vedené druhorozeným bratrem Tommym, která všem nahání hrůzu. Tommy je násilnický a hrozivý, pronásledují ho traumata z první světové války – o to je nebezpečnější, nebojí se totiž zemřít. Přesto Shelby není žádný ignorantský rváč. Je chytrý, vynalézavý a jeho motivací není jen touha zbohatnout, ale také naprostá oddanost vlastní rodině a přání dostat ji pryč z uliček a zajistit jí legitimitu. Cesta k tomu je ale klikatá a rychle se vyvíjející drama nám v několika řadách ukazuje, jak Shelbyho Peaky Blinders válčí s dalšími gangstery, jako jsou londýnští Billy Kimber, Darby Sabini a Alfie Solomons; zaplétají se jak s IRA, tak s ruskými aristokraty; střetávají se s policejním náčelníkem Campbellem, který byl povolán

ze Severního Irska, aby je zastavil; ale taky nás seznamuje s tím, jak se členové gangu stali vlastníky továren a čelili protestům velmi inteligentní Jessie Edenové, jež byla vůdčí osobností dělnického hnutí, a také přežili mstivou misi newyorského mafiána Lucyho Changretty.

Od začátku měl seriál *Peaky Blinders* ve Spojeném království velký ohlas. Popularita seriálu a všeho s ním spojeného během dalších řad jen rostla, a tak vznikla i nová móda, drinky, bary a prohlídky v duchu *Peaky Blinders*. Stala se z něj mezinárodní senzace a seriál i jeho hlavní hvězdy se můžou pyšnit zástupy fanoušků a řadou ocenění, včetně ceny BAFTA za nejlepší seriál v kategorii drama v letech 2015 a 2018. To vše doplnila chvála mnoha kritiků – někteří seriál dokonce přirovnávají k americkému počínu *Boardwalk Empire* (*Impérium: Mafie v Atlantic City*) a nazývají ho „*Brummie Boardwalk*“, protože stejně jako *Boardwalk Empire* je *Peaky Blinders* výrazně vizuálně stylizovaný a odkazuje na historické osobnosti z dvacátých let minulého století.³

Zpracování seriálu zvedlo vlnu zájmu o skutečné osoby, události a místa. Ty díky *Peaky Blinders* povstaly ze zapomnění minulosti. Vždyť kdysi žili skuteční Billy Kimber, Darby Sabini nebo Alfie Solomonn a v roce 1921 opravdu probíhala válka gangů, jejíž součástí tito tři byli. V Birminghamu skutečně žila italská rodina Changrettových. Reálnou postavou byla také Jessie Edenová, která byla aktivistkou dělnického hnutí. Ve dvacátých letech 20. století působili v chudších čtvrtích Birminghamu nelegální bookmakeři a opravdu sem povolali ze Severního Irska policejního náčelníka. A samozřejmě i peaky blinders existovali. Dařilo se jim ale už před první světovou válkou, nikoliv až po ní. V té době navíc bylo v Birminghamu gangů hned několik, ne pouze jeden. A konečně nebyli tito peaky blinders ani fascinující, ani mocní. Byli to pouliční rváči. I když někteří byli drobní zločinci, většina měla práci a nikdo z nich nebyl v gangu proto, aby si vydělával na živobytí velkolepou kriminální činností.

Birmingham byl v dobách, kdy byl prohlášen „nejlépe spravovaným městem na světě“, jak ho v roce 1890 vychválil americký novinář Julian Ralph, také notoricky známý kvůli pouličním gangům a zatračovaný jako jedno z nejnásilnějších míst v Británii.⁴ Za pozlátkem úřadu, který někteří lidé obdivovali pro městský socialismus a aktivismus, byly pouliční gangy, vrhající na životy mnoha tisíců pracujících a slušných občanů chudších čtvrtí špatné světlo.

Tyto gangy se neobjevily jen tak, zničehonic. Vznikaly od konce padesátých let 19. století, když birminghamská policie na nátlak střední třídy zakročila proti mladistvým, kteří na ulicích v chudších čtvrtích provozovali drsné sportovní aktivity a hazardní hry. Proti této policejní akci se vzbouřili místní výtržníci, kteří se spojili a tvořili gangy, od roku 1872 nazývané gangy sloggerů. Tyto skupiny následně neútočily jen na policii: bily se mezi sebou a také krutě napadaly kohokoliv, kdo jim přišel do cesty, ať už to byl muž, nebo žena, mladší, nebo starší. Podobné gangy se objevily i v Manchesteru, Salfordu, Liverpoolu a Londýně – a přestože násilníci byli vlastně všude, jen v těchto městech a v Birminghamu se pouliční gangy utrhlly ze řetězu.

Od roku 1890 se birminghamským sloggerům začalo říkat také peaky blinders. Toto označení brzy patřilo brutálním násilníkům bez ohledu na to, zda patřili ke gangu, nebo ne. Podle pověstí, které kolují Birminghamem, vzniklo pojmenování na základě informací, že si jejich členové zašivali jednorázové žiletky do kšiltů svých bekovek, přičemž při rvačce měly žiletky v kšiltu pořezat protivníkovo čelo, ten začal krváčet a krev stékající do očí ho dočasně oslepila. Kvůli jménu, které vyvolávalo strach, získali peaky blinders rychle špatnou pověst jak v Birminghamu, tak i po celé Británii. V Birminghamu samotném ještě stále žijí rodiny, jejichž kořeny sahají až ke členům gangu. Patří k nim i má rodina, protože můj pradědeček Edward Derrick byl členem peaky blinders a patřil už ke třetí generaci zločinců. Jeho dědeček z otcovy strany byl notorický delikvent, který byl jednou za krádež

odsouzen k vyhnanství; jeho babička byla také odsouzenou zlodějkou.⁵ Co se týče Derrickova otce, ten dostal pokutu za napadení policejního důstojníka, k čemuž došlo poté, co po hádce se svou ženou vrazil obrovskou silou pohrabáč do zdi.⁶

Derrickův starší bratr John byl také násilník, sám vedl gang sloggerů. V únoru 1891, to mu bylo 20 let, byl John Derrick obviněn z napadení policejního konstábla, který držel ve vazbě v Thomas Street (později Highgate Road) ve Sparkbrooku vězně. K incidentu došlo, když byl John ve skupině s ostatními výtržníky a hodil po policistovi cihlou. Při soudním procesu bylo konstatováno, že se účastnil téměř každé výtržnosti, která se ve čtvrti udála. Šel na šest týdnů do vězení s nucenými pracemi.⁷

Tehdy bylo mému pradědovi Edwardu Derrickovi 11 let a chodil na průmyslovou školu v Penn Street. Tam umísťovali chlapce do čtrnácti let, kteří technicky vzato spáchali nějaký zločin, např. žebrali na ulici, nebo s nimiž si rodiče nevěděli rady. Doufali, že tímto způsobem dítě vyrůstající ve špatných podmínkách z onoho prostředí nějak zachrání.⁸ V případě mého pradědečka se tyto naděje rozplynuly. Ačkoliv neexistuje důkaz, že patřil tak jako jeho bratr ke gangu sloggerů, byl to rváčský zlodějíček stejně jako ostatní členové peaky blinders.

V roce 1893 byl odsouzen za potulku a v říjnu roku 1894 strávil ve vězení sedm dní za to, že ukradl pět bochníků chleba. O pár týdnů později, to mu bylo 16 let, byl odsouzen za vloupání ke čtyřem měsícům ve věznici s nucenými pracemi. V roce 1897 ukradl kolo, za což šel do vězení na pět měsíců a na dva roky mu byl stanoven dohled. Chvilí po propuštění byl odsouzen za používání obscénního jazyka a brzy potom, v říjnu roku 1898, byl uvězněn na dvanáct měsíců za vloupání do účtárny. Údajně byl 161 centimetrů vysoký, měl modrou značku na vnitřní straně předloktí a také na zápěstí jedné ruky, resp. vytetovanou mořskou pannu na druhém předloktí.

V roce 1899 už coby sériový delikvent Derrick napadl policejního konstábla – útoky na policejní konstáblы byly pro členy peaky blinders typické. O rok později byl zatčen za opilství a v říjnu roku 1901 ho, ač pod přezdívkou Frederick Pitt, poslali na tři roky do vězení za ublížení na zdraví. Nakonec byl v říjnu roku 1906 odsouzen ke dvěma měsícům nucených prací za krádež vozíku používaného pouličními prodejci k přepravě zboží, který vypadá jako košík na třech kolech.⁹ Můj prastrýc Bill Chinn vzpomínal, že když mu bylo 14 let, viděl Derricka a jeho bratra Freda, jak s tím ukradeným vozíkem „čmajzli bůček z Payneova řeznictví v ulici Ladypool Road, na rohu s Colville Road“. Vysvětloval, že „jsem tam byl a zrovna prodával birminghamské noviny (*Birmingham Mails*), když jsem uviděl Freda Derricka, jak vzal dlouhou tyč, kterou používali k zavěšení a vystavení bůčku před obchodem. Sebral s ní jeden kus bůčku, hodil ho na vozík a pokračovali dál po ulici Colville Road.“¹⁰ Derrick pak vozík prodal za osm šilinků (40 pencí). Právě takovou částku potřeboval, protože v jeho domě právě byli exekutoři. Peníze ale k vyplacení nepoužil, jak sám u soudu přiznal, „utratil je za pivo“.¹¹

O rok později si Derrick vzal mou prababičku Adu Weldonovou v kostele Christ Church ve Sparkbrook. Vydával se za zedníka, ačkoliv předtím tvrdil, že je krejčí, a později o sobě zase říkal, že je obchodník se železným šrotem nebo vetešník. Manželství ho k lepšímu nezměnilo. Když jsem na začátku osmdesátých let sháněl podklady ke své disertační práci, mluvil jsem s Lil Neadovou, rozenou Prestonovou, jejíž rodina žila v domě v ulici Studley Street ve Sparkbrook – dům měl společnou zahradu se sousedním domem, v němž bydleli Derrickovi s dcerou Maisy, mojí babičkou. Lil vzpomínala, že Derrick byl hrubý a surový tyran, který často v opilosti zdemoloval celý dům, a čas od času se před jeho opileckým běsněním musely žena a dítě schovat v místním pivovaru (prádelně) nebo u Liliny babičky Carey. Ta byla známá jako „stará matička Carey“ a všichni ve Studley Street ji měli rádi. Navíc měla několik silných synů – takže k ní domů by Derrick svou týranou ženu nepronásledoval.¹²

V naší rodině taky kolovala historka o tom, že se moje prababička chtěla dát rozvést poté, co ji Derrick opustil. Vždy jsem o tom pochyboval, protože podle mě bylo pro člověka z dělnické třídy podobné řešení velmi drahé – jednoduše si nemohli dovolit vysoké náklady spojené s rozvodem. Mýlil jsem se. Po dlouhých letech utrpení a krutosti se jako „nemajetná osoba“ s Derrickem v roce 1922 skutečně rozvedla, a to na základě usnesení Nejvyššího soudu. Dokumenty z rozvodového řízení potvrzují, že od léta roku 1913 nebyl Derrick schopný zajistit své manželce a dítěti jídlo ani oblečení. Přežívali jen z peněz, které si ona vydělala u mosazníka prací u lisu. V dubnu 1915 dokonce Derrick násilně napadl svou ženu v jejím domě č. p. 25 v ulici Studley Street a vyhrožoval, že ji zabije.

O šest měsíců později ji fyzicky napadl pěští a způsobil jí ublížení na zdraví. Bylo zdůrazněno, že se často oddával pití alkoholu, mluvil s ní hrubě a používal obscénní jazyk a že také opakovaně ničil nábytek a zdevastoval dva domy. Naštěstí svou ženu a dceru v lednu roku 1916 opustil a odstěhoval se do Coventry.¹³

Derrick se dožil pětadesáti let a zemřel v roce 1964 ve městě Nuneaton. Co se týče jeho ženy Ady, měla údajně prohlásit, že Derricka opustila kvůli někomu lepšimu.¹⁴ Bohužel zemřela již v roce 1925 ve věku devětatřiceti let na rakovinu žaludku.

O Derrickových jsem slyšel, když jsem vyrůstal, ale věděl jsem toho o nich až do dospělosti jen málo. Zanechali však ve mně stopu. Můj dědeček z otcovy strany Richard Chinn byl vysoký, měl světlou pleť a modré oči. Já jsem malý, mám tmavé vlasy, hnědé oči a nažloutlou pleť. A takový byl i můj pradědeček z matčiny strany Edward Derrick, můj předek, který patřil k peaky blinders, muž, k němuž necítím nic než opovržení. Byl to typický člen peaky blinders – bil manželku, byl to zloděj, budižkničemu a rváč násilnické povahy. Na rozdíl od seriálových postav nenosili skuteční peaky blinders elegantní oblečení, neměli šarm ani smysl pro čest a neměli respekt birminghamské

dělnické třídy, které se ohromně ulevilo, když nadvláda peaky blinders skončila.

Na jejich zániku po roce 1914 má velký podíl rázný přístup policie v čele s birminghamským vrchním konstáblem Charlesem Houghtonem Rafterem, jemuž se připisují zásluhy o nastolení pořádku v problémových čtvrtích.¹⁵ Přestože se skutečné peaky blinders podařilo takto potlačit, někteří z nich utvořili mocný a nelítostný Birminghamský gang, který vedl skutečný Billy Kimber. V roce 1921 se ocitli v krvavé válce s aliancí londýnských gangů v čele se skutečným Darbym Sabinim (jejím členem byl také Alfie Solomon). Válčilo se hlavně o kontrolu nad vybíráním výpalného a kapsářstvím na dostihových závodištích jižní Anglie. Ale žádný ze střetů se neodehrál v Midlands nebo v Birminghamu – ty už se tou dobou zbavily pověsti měst plných násilí.

Co se týče zbylých členů peaky blinders, někteří šli bojovat za svou vlast do první světové války. Konflikt je změnil a po návratu se z nich stali ctihodní občané. Po smrti posledních členů se peaky blinders stali součástí místního folklóru. Někteří starší lidé používali peaky blinders ke strašení dětí, stejně jako bubáky, zatímco jiní občané vyprávěli o hrůzostrašných členech peaky blinders, kteří si zašivali jednorázové žiletky do čepic. Říkalo se, že při bitce pořezali čepicí protivníkovo čelo a toho pak oslepila krev, která mu po čele stékala do očí. To měl být klíč k vítězství.

Pomalu se však i tento příběh začal vytrácet s tím, jak začaly odcházet i děti a vnuci těch, kteří peaky blinders ještě znali. Ovšem jen do okamžiku, kdy příběh ožil v poutavém seriálu *Peaky Blinders*, určeném už současnému a širšímu publiku. Televizní vykreslení gangu se ale poněkud liší od reality, protože jeho skuteční členové byli vulgární, neatraktivní a nehodní úcty. Na druhou stranu platí, že tito trestuhodní darebáci sehráli v pozdně viktoriánské a eduardovské éře Birminghamu významnou roli. Ačkoliv jsou peaky blinders a sloggeři

ve výkladech dějin města většinou ignorováni nebo se o nich objevuje jen nepatrná zmínka, ve skutečnosti ovlivnili – byť negativně – životy mnoha občanů několika generací, čímž poskvřili pověst Birminghamu. Jejich činy jsou nerozlučně spjaty s městem a s jeho historií stejně jako činy předních politiků a významných továrníků.

Toto je skutečný příběh Peaky Blinders.

KAPITOLA I.

ÉRA PŘED PEAKY BLINDERS: GANGY SLOGGERŮ

Poprvé se ponurá a děsivá atmosféra Birminghamu roku 1919 objevila na televizních obrazovkách 12. září 2013 – týž den web BBC News dopředu avizoval první díl seriálu *Peaky Blinders*. Pod titulkem „Skuteční birminghamští Peaky Blinders“ publikoval článek, podle něhož seriál světu představí „zatuchlé chudinské čtvrtě, v nichž vládly gangy několika stovek nezletilých, kteří byli vyzbrojeni noži, žiletkami a kladivy. Celé město bylo v sevření krve a strachu, protože se pod taktovkou mladých členů gangů staly vraždy běžným jevem a loupeže, krádeže a výtržnosti byly na denním pořádku“. Policie dělala vše, co bylo v jejích silách, aby tuto noční mūru dostala pod kontrolu, ale gangy byly v obrovské převaze. Podle zmíněného článku vypuklo skutečné násilí gangů v sedmdesátých letech 19. století, když stovky mladíků bojovaly „v hromadných rvačkách někdy až na smrt, přičemž tyto střety trvaly několik hodin“, jen aby „získaly nadvládu“ ve čtvrtích, jako byly Small Heath a Cheapside. K nejvýznamnějším a nejkrutějším z těchto ranných gangů patřili sloggeri a Gang sloggerů z Cheapside, skupiny, které třicet let ovládaly místní čtvrtě pomocí výpalného a násilí. Vzniklo mnoho konkurenčních gangů, ale říká se, že tím nejstrašnějším, který měl nad městem před sto lety moc, byl gang zvaný Peaky Blinders. Jeho členové byli vědomě elegantní a stejně tak násilní a ona

hrůzostrašná přezdívka „vznikla na základě toho, že si pečlivě přišívali jednorázové žiletky na kšilty svých čepic, které pak mohli použít k oslepení svých obětí“.¹⁶

Realita byla úplně jiná. V roce 1919 totiž Birminghamem nezmítala žádná válka gangů. Vraždění nebylo běžné. Nedocházelo ani k výtržnostem. A konečně neexistoval gang, jemuž by se říkalo Peaky Blinders. V té době se za nejlepší měřítko násilnictví považovaly útoky na policisty, které se začaly znovu objevovat. V daném roce padlo za tento přestupek 134 rozsudků, přičemž poměr policistů činil 1 341 mužů zákona na 900 000 obyvatel města. Jen pro srovnání: v roce 1899 padlo 557 podobných rozsudků a policistů tehdy bylo 685 na něco málo přes 500 000 obyvatel.¹⁷ Pokles byl mimořádný. V podstatě došlo k tak velkému úbytku násilných trestných činů, že se jimi ve výroční zprávě z roku 1919 nezabýval ani vrchní konstábl birminghamské policie. Na druhou stranu tehdy ale poznamenal, že došlo k nárůstu pouličních sázek, sebevražd a dopravních nehod, ovšem také k výraznému poklesu trestných činů mezi nezletilým, zejména v tzv. seriózních třídách.¹⁸

Ve zprávě už se ale neobjevilo, že mezi lety 1918 a 1920 došlo celkem k 18 trestným činům vraždy nebo zabití. To je v průměru šest za rok. A i když byly v roce 1919 rozháněny nepokoje v Glasgow a Birkenhead, a nepokoje se objevovaly také v Midlands, Coventry, Bilstonu, Wolverhamptonu a jinde, v Birminghamu se nedělo nic,¹⁹ a to navzdory faktu, že se Británie krátce po válce potýkala s výtržnostmi, jež souvisely s rozzuřenými vojáky, šířícími se stávkami, sektářstvím v Severním Irsku a s rasistickými útoky v Cardiffu, Hullu a jiných přístavech.²⁰

Birmingham opravdu zažil konflikty, výtržnosti a vraždy spojené s gangy. Dělo se tak ale před první světovou válkou, a ne až po ní. Město bylo vlastně nechvalně známo už dlouho, a to natolik, že v roce 1901 vyšel v místních novinách *Birmingham Mail* článek s titulkem „Znovuzrození chuligánství“, který lamentoval nad tím, že Birmingham: